

Vážení a milí čtenáři, je tu červen. Měsíc slunce a červenajících plodů. Měsíc, který doslova maluje všemi barvami. Vlasta Burian řekl úžasnou větu: „*Hudba je malbou, na kterou se člověk dívá ušima.*“

K prvnímu dni tohoto období se váže oslava Mezinárodního dne dětí. Téma měsíce bude proto soustředit svou pozornost k dětem. A to rovnou k celému sboru – pěveckému sboru Křišťálek, který vznikl při Základní škole Hradská v Humpolci a jehož zakladatelkou je paní učitelka a současně sbormistryně Ivana Fialová.

Oblíbená rubrika Rok osobností změní tentokrát básníka, prozaika a překladatele Jana Zábranu. Naše knihovna v Humpolci prožívá krásné stoleté výročí a bude žít oslavami po celý rok, protože každé výročí musí být spojeno s významnými událostmi. Jednou z nich je přejmenování knihovny na Knihovnu Jiřiny Zábranové. Pak také prestižní soutěž nových spisovatelských talentů a mnoho dalších akcí, pořádaných v průběhu celého roku. Dětské oddělení knihovny připravuje např. Noc s Andersenem. Děti se koncem měsíce mohou vydat na napínavou cestu po stopách hlavolamu.

Zadní strana obálky nabídne přehled kulturních akcí a uvnitř červenového čísla naleznete i pozvánku na filmová představení.

Kulturní a společenský život v našem městě opět ožívá! Bude nabitý událostmi, bude bohatý na silné zážitky. A my všichni, vážení čtenáři, můžeme jít jeho nové etapy společně vstříc.

*Přeji vám barvami pestrý červen.
Zuzana Holčíková*

Dětský pěvecký sbor Křišťálek	2-4
Čtení ke kávě	5
100 let čteme	6
Knihovna Jiřiny Zábranové	7
Karel Havlíček Borovský	8
Exponát měsíce.....	9
Aktuálně z muzea	
Výstavy	10
Rok osobností:	
Jan Zábrana	11,12
Humpolecké léto	13
Ohlédnutí do historie:	
Střípky z dějin Humpolecka	14,15
Co se psalo v Zálesí před 90 lety.....	15,16
Z humpoleckého průvodce historií.....	17-19
Divoké lahůdky přírody	20,21
Aktuálně:	
Skautské středisko Orlik.....	22,23
Společenské dění:	
ZUŠ Gustava Mahlera	24
Hejtman pro Vysočinu	25
Pozvánka do kina	26-27
Sport:	
Stolní tenis.....	28
Vzpomínka a poděkování	
Hance Augustové	29
Z rodinné a společenské kroniky	30,31

ZÁLESÍ – humpolecký zpravodaj na měsíc duben 2021

ročník 58, vydalo Městské kulturní a informační středisko v Humpolci, Havlíčkově náměstí 91.

Redaktorka: Zuzana Holčíková

Redakční rada: Marcela Kubičková, Zuzana

Holčíková, Mgr. Aneta Slavíková, Ludmila

Trnková, Dagmar Kluchová, Linda Sýkorová

Sazba: Michal Novák

Kontakt: e-mail: zalesi@infohumpolec.cz,

tel: 607 782 415

Červnové vydání měsíčníku Zálesí vychází

1. června 2021.

Uzávěrka materiálů pro červencové vydání je 15. června 2021.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí, za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři a za uskutečnění plánovaných programů ručí pořadatelé. Názory v uváděných příspěvcích se nemusí shodovat s názory redakce. Měsíčník vychází nákladem 600 kusů pod registračním číslem Okresního úřadu v Pelhřimově MK ČRE11389.

Tisk: MHA, s.r.o., Školní 511, Humpolec.

Cena výtisku: 20 Kč.

DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR KŘIŠŤÁLEK SE STAL V POSLEDNÍCH LETECH CHLOUBOU SVÉ DOMOVSKÉ ŠKOLY. KDYŽ SE TOTIŽ CHODBAMI ROZEZNĚLY HLASY JEJICH ŽÁKOVSKÝCH ČLENŮ, JAKO BY TO MĚLO AŽ MAGICKÝ DOSAH

Na úvod mi dovoluje ocitovat slova ředitelky Základní školy Hradská v Humpolci Vlastimila Fialu: „*Jsem moc rád a těší mě, že jste je oslovila. Přesto, že teď více než rok nemohou vystupovat, dokonce se ani scházet. Je to velká škoda a troufám si říct, že kdyby nenastala tato těžká doba, která nás všechny zastavila, byli by tady široko daleko nejlepší dětský sbor. Je za tím plno práce a velké úsilí paní učitelky, ale i dětí, které na sobě roky předtím pracovaly.*“

Dětský pěvecký sbor Křišťálek byl založen v únoru 2015 a od začátku doslova rostl pod rukama paní učitelky a současně sbornistky Ivany Fialové: „*Bylo to mým velkým přáním – pravidelně se potkávat, společně si zazpívat, ale hlavně na sobě neustále pracovat. Výsledky přišly záhy a já jsem dnes ráda, že máme tolik společné a usilovné pěvecké práce za sebou a doufám, věřím, že i před sebou,*“ říká Ivana Fialová.

Jak vlastně probíhal výběr názvu historicky prvního dětského pěveckého sboru

při této škole? Byla to od začátku společná práce?

Ano, samozřejmě. Když jsme se začali s dětmi pravidelně scházet, poprosila jsem každého – tedy spíš jim zadala docela nelehký úkol – vymyslet název pro náš sbor. Padla tam krásná jména, ale i ta méně hezká. Nakonec jsme s pomocí hlasování zvolili jméno Křišťálek, které nás nejvíce vystihovalo. **Kde a jak vlastně začala vaše dráha po směru sbornistování?**

Já jsem dlouhá léta působila a byla členkou pěveckého sboru Čech a Lech. Tam jsem poznala mnoho úžasných lidí. Hlavně pak můj velký vzor, paní Hanu Augustovou, která ve mně myšlenku založit dětský sbor ještě více podpořila. Samozřejmě jsem pečlivě zvažovala a stále více přemýšlela o nadstavbovém vzdělání, které tomu všemu muselo předcházet. Je to velmi složitá a odpovědná činnost a já si toho byla od začátku vědoma. A tak se má další cesta ubírala směrem akreditovaného vzdělávání v Pardubicích, které trvalo

tři roky a které jsem úspěšně absolvovala. **Křišťálek vám rok od roku doslova rostl pod rukama, změnily se během této doby vaše profesní nebo jiné nároky na děti?** Proces přijímání dětí do sboru je plynulý a je ponechám na každém dítěti z jeho vlastní vůle. Náš sbor je určen dětem prvního stupně základní školy. Na koncertech a pravidelných vystoupeních nás často doprovází i děti z vyšších ročníků. Snažíme se mít vždy propracovaný program, abychom si zazpívali jako skupina,

ale dáváme také prostor pro vyniknutí talentům, kteří se nebojí vystupovat samostatně. Náš sbor nedrží při sobě jen díky těm nejtalentovanějším, náš sbor drží při sobě díky soudržnosti, nadšení a nezdolné vůli celé spolupracující skupiny. K tomu, abych posoudila míru talentu, mi také může posloužit přípravný pěvecký sbor Korálky, který vznikl právě v těchto souvislostech v roce 2018 a kde se děti, malé děti z prvních tříd, seznamují se sborovým zpíváním jako takovým, mohou se plynule rozezpívat a pak se samy snáz zapojují do skupiny „otřeljších“, zkušenějších zpěváků. Je to složitý proces, který prochází několika fázemi, a já se snažím být vždy poctivá, důsledná, přímá a určitou měrou i přísná. Když potom všichni společně předstoupíme před posluchače, kolikrát ani nedýchám, ale když se pak otočím na děti a poprvé zvednu pomyslnou dirigentskou taktovku a usměji se na znamení povzbuzení, od té chvíle vím, že výkon podáme co nejlepší. Děti ze mě musí cítit jistotu. To si sama pro sebe pokládám za nejpodstatnější.

To je asi organizačně i psychicky velmi náročné...

Ano, velmi. A opravdu si všichni po každém vystoupení zaslouženě oddychneme. U některých dětí ale pozoruji, že by se klidně na podium po minutě výdechu vrátily. Co musím určitě zmínit, jsou slova poděkování. Velké díky patří našim klavírním a klávesovým doprovodům. Jmenovitě děkuji Veronice Horké, Jitce Laudátové a dnes, po čtyřech letech, i když s trochu delší přestávkou, velice děkuji Markétě Paulové, která s námi táhne za jeden provaz už tak dlouho a jde nám to společně výborně. Nemohu se dočkat nového nástupu, doufám, že se nám sejde i většina

zpěváků. Dále chci poděkovat za podporu, pedagogický dohled a organizační věci kolem našich vystoupení, cestování, nástupech a takové to všechno, co vlastně není moc vidět a přitom je to pro celý chod, úspěšnost, spokojenost a skvělý pocit nás všech nesmírně podstatné a důležité. Touto cestou děkuji svým kolegyním: Gabriele Pazderkové, Ivaně Bártlové a Kamile Zadinové.

Pěvecká soustředění na chalupě v nedalekých Kalištích se stala v minulých letech velmi oblíbenými a určitě byla i velkým přínosem...

Ano, obzvláště na tyto dny s dětmi velmi ráda vzpomínám a věřím, že se k takovým možnostem budeme moci brzy vrátit. Zvláště když je to tak hezké místo přímo v přírodě. Děti zde byly velmi spokojené. Hrály a zpívalo se venku i uvnitř, chodilo se na vycházky a vždy, při každé možné chvíli, jsme takzvaně byli slyšet. První soustředění v roce 2016 jsme zaměřili na pilování dvojhlasů, tam jsem cítila naše dosavadní rezervy. A musím za sebe říct – v té přírodě se to jinak učí a hlavně jinak zní. Všichni jsme si odsud odnesli velký kus zážitků, dobrou náladu a také jsme stmelovali kolektiv. Což je velmi zásadní aspekt fungování každé skupiny dětí i dospělých.

Když se vezme doba těsně před epidemií, dalo by se říct, že Křišťálek skoro nestačil přebíhat z jednoho podia na druhé, z jedné hudební akce na druhou. Které z nich byste zde připomenula?

Nás to dohromady velmi těšilo. Vždy tomu sice předcházela velká příprava a organizace a také obavy, abychom naplnili očekávání. Ráda bych ale připomenula to základní, co nás už od počátku spojuje. A tím je zpívání. Společná práce a úsilí, které jsme do toho vložili. Tím se vracím k původní myšlence. Zpívání nás bavilo a věřím, že v nové době – pocovidové – nás bavit i nadále bude. Zpíváme hlavně pro sebe. Rádi jsme se vraceli na začátek, korepetovali, opakovali si naše oblíbené písně, ale zároveň jsme se neustále posouvali dopředu. Průlomová byla naše vystoupení s pěveckým sborem Čech a Lech: první

společný vánoční koncert se konal na podiu kina v Humpolci 14. prosince 2015. Zpívali jsme pro maminky, pro děti z různých školských zařízení, otevírali jsme dveře nově přichozím žákům naší školy. Účastnili jsme se vánočních koncertů na náměstí a také jsme vystupovali spolu s Ars Cameratom v evangelickém kostele v Humpolci, naposledy v roce 2019. Velmi zdařilou akcí bylo také společné vystoupení s flétnisty ze třídy paní učitelky Dity Urbánkové Čeledové ze Základní umělecké školy Gustava Mahlera v Humpolci. Dělal nám radost dělat radost a bylo nám vždy velkou ctí.

Co čeká „křišťálky“, až se znovu sejdete u zpívání?

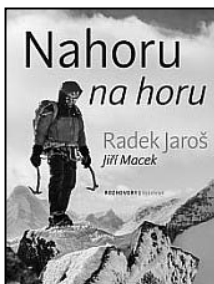
To je krásná otázka na závěr. Celou dobu odmlky se na děti velmi těším, zatím se můžeme potkávat alespoň na chodbách naší školy. Věřím ale, že se sejdeme už brzy. Školní rok pomalu končí. A pokud nám situace umožní, abychom se rozezpívali už v září, bude to dlouhá cesta, než se společnými silami dostaneme tam, kde jsme naši činnost museli tak náhle ukončit. Plánovat prozatím nebudeme, budeme zpívat, abychom byli připraveni na novou etapu, která nás určitě čeká.

Zuzana Holčíková

RADEK JAROŠ, JIŘÍ MACEK: NAHORU NA HORU

„Jaký je podle vás návod na to, jak se stát nejúspěšnějším českým horolezcem?“

„Jít za svým cílem. Dělat, co člověka baví. A dělat to dobře. Jiný návod neexistuje. To se nedá nastudovat. Lezení není jen na chvílku, lezení je napořád. Kdo jednou vyleze nahoru a podívá se do krajiny, je ztracen. Jako já kdysi na Drátníku.“

(Jiří Macek; Radek Jaroš, str. 201)

Mnozí lidé jistě znají nejúspěšnějšího českého horolezce, fotografa a rodáka z Nového Města na Moravě Radka Jaroše. Kniha Nahoru na horu je velmi osobní rozhovor tohoto známého českého horolezce a zkušeného novináře Jiřího Macka. Radek Jaroš čtenářům přibližuje nejen sportovní kariéru, úspěchy a výstupy na nejvyšší vrcholy světa, ale také odhaluje svůj soukromý život.

Lásku k horám mu předali rodiče, když každé léto a zimu všichni navštěvovali Krkonoše. S lezením začal od roku 1982, nejprve na skalách a poté v horách. Ty ho lákaly čím dál víc, postupně je upřednostňoval i před školní docházkou.

Po vojenské službě proto hledal uplatnění jako horolezec, živil se výškovými pracemi. Spolu s dalšími čtyřmi horolezci založil firmu HCS s. r. o. (Horolezci Celého Světa).

Postupem času naprosto podlehl kouzlu nejvyšších hor, v roce 1994 započal své vysokohorské dobrodružství neúspěšným pokusem o zdolání vrcholu Mount Everest (8848 m n. m.). Znovu se na Everest vrátil v roce 1998 a tentokrát se mu povedlo úspěšně stanout na jeho vrcholu. Následovaly opakované návraty do velehor, další expedice, během nichž dozrával Radkův plán – zdolat všech čtrnáct

nejvyšších vrcholů světa. Hor, které převyšují hranici 8000 metrů nadmořské výšky. Nakonec se mu jeho plán povedl a jako první Čech a teprve patnáctý člověk na světě dosáhl všech 14 nejvyšších vrcholů světa bez použití kyslíkového přístroje nebo bez využití služeb výškových nosičů. Jeho výstupy jsou o to cennější, že se mu na vrcholy povedlo nejen dostat, ale i se v pořádku vrátit domů. Některé výstupy byly velmi obtížné, několikrát se musel otočit pár metrů pod vrcholem, když jim neprálo počasí, strhla se lavina anebo pomáhal při záchraně jiných horolezců.

Při sestupu z Annapurny v roce 2012 utrpěl těžké omrzliny na většině prstů u nohou.

Po velkém úsilí doktorů a celkem sedmi operacích přišel Radek Jaroš o 11 článků prstů.

I přes tento handicap se dokázal o dva roky později do Himalájí vrátit, aby dokončil svůj dlouholetý sen – samotnou K2, o kterou se pokoušel již v letech 2001, 2003, 2005 a 2007. V roce 2014, po zdolání poslední hory Koruny Himaláje – K2, mu byla Českým olympijským výborem udělena cena Jiřího Gutha-Jarkovského.

Radek Jaroš dosáhl nejen Koruny Himaláje a světa (14 osmitisícových vrcholů Himalájí), ale i Koruny planety (výstupy na nejvyšší hory všech světadílů).

Pokud máte rádi dobrodružství a hory, pak je tato kniha určena právě vám. Poutavé vyprávění je dokresleno desítkami jedinečných barevných fotografií.

*Veronika Marková,
Knihovna Jiřiny Zábranové*

Literatura:

JAROŠ, Radek; MACEK, Jiří. Nahoru na horu. Praha: Vyděhrad, 2020. 237 stran. ISBN: 978-80-7601-319-3.

KNIHOVNA JIŘINY ZÁBRANOVÉ OTEVŘELA DALŠÍCH STO LET ČTENÁŘSTVÍ V HUMPOLCI

Psal se rok 1921, kdy sedmého května vznikla v Humpolci instituce, která dostala název Veřejná knihovna a čítárna Komenského. Za dobu své existence sídlila na několika místech a v práci s knihami a veřejností se vystřídal celá řada knihovníků. Patřila k nim také Jiřina Zábranová – pedagožka, autorka knihy *Ohlédnutí*, matka českého básníka, prozaika, esejisty a překladatele Jana Zábrany. Právě s jejím jménem vstupuje knihovna do svého dalšího století.

Oslavy sta let byly plánovány už dlouho předem. Ovšem přišel coronavirus a s ním ruku v ruce protiepidemická opatření. Program jsme tedy uzpůsobili současným možnostem. Od začátku letošního roku jubileum připomínáme v on-line prostoru, v měsíčníku *Zálesí*, zájemci se účastnili nejrůznějších soutěží nebo úspěšné čtenářské výzvy.

Knihovna je sice otevřená pro veřejnost – ale pořád je třeba akceptovat nutnost udržování rozestupů a nařízení v podobě jednoho uživatele na patnáct čtverečních metrů. Alespoň tak tomu bylo 7. května 2021. Nemohli jsme tedy uspořádat program pro velký počet účastníků. Přesto jsme se postupně potkávali s našimi čtenáři a uživateli. Kromě toho byl rozkrojen slavnostní „stovkový“ dort, který upekla a nazdobila paní Romana Moren. O nakrojení dortu jsme požádali starostu města Karla Kratochvíla, který nám vyhověl a tohoto úkolu se ujal společně s místostarostkou Mgr. Alenou Kukrechtovou. Knihovně přišli také blahopřát tajemník městského úřadu Mgr. Jiří Fiala, ředitelka MĚKIS Marcela

Kubíčková nebo tisková mluvčí Mgr. Aneta Slavíková.

Každé výročí knihovny je spjato s literaturou. Knihovna Jiřiny Zábranové toto téma pojala tvůrčím způsobem a vyhlásila literární soutěž s názvem *Knihovna jako ostrov*. Ostatně o tom, že jde o prestižní příležitost pro všechny, kteří rádi píší, svědčí i to, že v porotě budou také spisovatelka a překladatelka PhDr. Markéta Hejkalová nebo spisovatel Aleš Palán.

Největším dárkem, který knihovna letos dostane, je nové oddělení pro děti a mládež. Knihovně a jejím čtenářům ho nadělilo město Humpolec a už nyní se můžeme všichni těšit na nové prostory. Ty vznikají v prvním patře bývalé budovy České spořitelny, v sousedství městské knihovny. Ve čtvrtek 29. dubna 2021 už byly obě budovy propojeny a v současné době tu probíhají stavební práce s cílem vytvořit moderní zázemí pro nejmladší čtenářskou veřejnost.

Humpolecká knihovna bude žít oslavami až do konce letošního roku. V červnu připravuje dětské oddělení *Noc s Andersenem*. Tentokrát sice netradičně, ale o to víc dobrodružněji, protože bude mít téma *Ježek v kleci* v Humpolci. Program začíná 25. června, v 18.00 hodin promítáním filmu *Záhada hlavolamu* v průchodu knihovny a pak už na všechny až do konce prázdnin čekají nejrůznější tajemné úkoly, šifry... Pokračuje i *Rok Karla Havlíčka Borovského* nebo *Humpolecké kamínkování*. Chystáme zbrusu nový projekt *Letem knihovnickým světem*, doplněný tvůrčími dílnami a přednáškami. Určitě nezapomeneme ani na *Podzimní burzu rostlin*, *Noc literatury* i další tradiční události, o kterých vás budeme postupně informovat.

Co popřát knihovně do dalších let? Aby byla i nadále místem setkávání spokojených čtenářů, plná pohody, klidu, vzdělávání a zejména dobré literatury.

Ludmila Trnková, Knihovna Jiřiny Zábranové

POZVÁNKA DO KNIHOVNY

Pátek 25. 6., 18:00 hod. **JEŽEK V KLECI V HUMPOLCI**

Knihovna v Humpolci se každoročně připojuje k celostátní události „Noc s Andersenem“. Tentokrát se nebude v knihovně nocovat, ale všichni milovníci dobrodružství se mohou vydat na napínavou cestu po stopách hlavolamu. Programem totiž připomeneme 80. výročí knižního vydání Záhady hlavolamu od Jaroslava Foglara. Zapeklité úkoly mohou účastníci plnit od 25. 6. do 31. 8. 2021. *Začátek „cesty“ se uskuteční v pátek 25. 6. v 18.00 hod., kdy můžete zhlédnout film „Záhada hlavolamu“ v průchodu Knihovny Jiřiny Zábranové.* Program je zdarma.

Červen – **ŽURNALISTA I POLITIK KAREL HAVLÍČEK BOROVSÝ**

On-line příspěvek o politickém působení Karla Havlíčka Borovského v Humpolci. Čtenáři knihovny se virtuálně podívají do míst, kde kdysi stál dům, ze kterého Havlíček v červenci 1848 pronesl proslov ke svým voličům.

Do 31. 7. **KAM SE STARÝM MOBILEM? Do knihovny!**

Knihovna Jiřiny Zábranové s podporou města Humpolec se zapojila do projektu neziskové organizace Asekol a Kraje Vysočina s názvem „Odlož mobil v knihovně 2021“. Přineste vysloužilý mobil do knihovny nebo do infocentra. Vyhrát může každý – i vaše knihovna. Akce potrvá do 31. 7. 2021. Vyhlášení výsledků – září 2021.

Do 31. 8. **„HUMPOLEC V HISTORII – KRESBY JAROSLAVA HRŮZY“**

Výstava je otevřena v provozní době knihovny.
Literární klub Knihovny Jiřiny Zábranové.

Do 31. 12. 2021 **HUMPOLECKÉ KAMÍNKOVÁNÍ**

Malováním na kamínky připomínáme 100. výročí otevření veřejné knihovny v Humpolci.

Další informace získáte na www.infohumpolec.cz/knihovna/

KNIHOVNA JAKO OSTROV

Následující informace určitě potěší všechny, kteří rádi píšou.

Což takhle napsat povídku, neodkládat ji do šuplíku, ale poslat do humpolecké knihovny? A třeba získat ocenění na prestižním veletrhu?

Knihovna Jiřiny Zábranové totiž vyhlásila literární soutěž **Knihovna jako ostrov**.

Název je totožný i s tématem soutěže. Úkolem je napsat povídku v rozsahu minimálně jedné a maximálně tří normostran. Povídka by se měla odehrávat v knihovně nebo s ní být nějakým způsobem spojena. Soutěž má tři kategorie – 12 až 15 let, 16 až 25 let a kategorie 60+.

Patronkou je spisovatelka a překladatelka Markéta Hejkalová, společně s ní v porotě zasednou také spisovatel Aleš Palán, tisková mluvčí města Humpolce Aneta Slavíková, vedoucí knihovny Ludmila Trnková a knihovnice dětského oddělení Zdeňka Komrsová. Výsledky budou oznámeny na Podzimním knižním veletrhu v Havlíčkově Brodě, v říjnu letošního roku. Uzávěrka je 20. září 2021.

Zajímá vás tato událost a chcete se dozvědět víc? Pak stačí navštívit webové stránky knihovny www.infohumpolec.cz/knihovna/ nebo použít telefonický kontakt 565 533 181.

Ludmila Trnková, Knihovna Jiřiny Zábranové

Rok Karla Havlíčka Borovského v humpolecké knihovně

více na www.infohumpolec.cz/knihovna/

DUBEN 2021: **TAJENKA ŽIVOTA**

On-line čtenářská soutěž připomene život a dílo Karla Havlíčka.

KVĚTEN 2021: **NOVINÁŘ HAVLÍČEK**

On-line připomenutí Karla Havlíčka Borovského jako významného českého žurnalisty.

ČERVEN 2021: **ŽURNALISTA I POLITIK**

On-line příspěvek o politickém působení Karla Havlíčka v Humpolci.

6. 10. 2021: **ODKAZ KARLA HAVLÍČKA**

Povídání s ředitelem Muzea Vysočiny v Havlíčkově Brodě Mgr. Michalem Kampem.

20. 10. 2021: **ŽIVOT ZDEŇKY HAVLÍČKOVÉ**

Přednáška prof. PhDr. Mileny Lenderové, CSc. o „dceři národa“.

KHBB 21

OBUVNICKÁ FIDLÁTKA

Předchozí měsíc jsme představili šicí stroj, tentokrát se zaměříme na obuvnické nářadí (fidlátka) a ševcovské řemeslo obecně.

Ševci se v raných dobách věnovali i jinému zpracování kůže než výrobě bot – šili rukavičky, opasky, měchy a brašny, takže zastávali i pozdější řemeslo sedlářské. Pro zhotovení obuvi se užívaly jak plstě, tak zejména vyčíněné kůže – usně. Ševci si zpočátku sami kůže připravovali, takže ovládali i řemeslo koželužské. Nejčastěji to byly hovězí, teletiny, kozinky, vyšší vrstvy pak nosily obuv z drahých tkanin – brokáty, hedvábí, a nechybělo ani zdobené brokály, kovovými ozdobami nebo prostřihováním.

Ševci se dělili na dvě skupiny: **Novotníci, novětníci, nováci** šili novou obuv z nových materiálů a **vetešníci** (ševci obuvi vetché), **refléři, prtáci, příštípkáři** opravovali starou obuv. Obě skupiny měly také určena místa na tržištích. Nováci vystavovali zboží na stolech, kdežto vetešníci stávali na méně významných místech a své zboží rozkládali na zemi.

Zpočátku měla každá skupina svůj cech. Nováci však občas opravili i starou obuv a vetešníci vyrobili nové boty, proto mezi nimi často docházelo ke sporům, a tak později došlo ke sloučení obou cechů. Dělna práce byla taková, že mistr dělal náročnější práci – botu naměřil a nastříhal, tovaryš ji pak sesazoval dohromady a učeň zpravidla opravoval obnošené boty. Stejně, jako jiné cechy, měli i ševci svůj cechovní praporec, pečeť a cechovní truhlici, do níž se platily pravidelné příspěvky, poplatky za vstup nových členů nebo za mistrovské zkoušky. Na praporecích bývali často zobrazeni patroni ševců sv. Kryšpín a Krispinián.

Ševcovské řemeslo u nás vzkvétalo až do doby nástupu průmyslové strojní výroby obuvi, zejména

Baťových závodů ve Zlíně, ty dodávaly na trh levnější výrobky, a ševci tak přicházeli o práci. Jejich činnost se tedy omezila na údržbu a opravu starší obuvi.

Obuvníci si upravovali různé materiály ruční pilkou s drobnými zoubky, kterou se dalo řezat dřevo i kůže. Kůži odřezávali noži zvanými knejpy, vyráželi sekáčkem ve tvaru vidličky a jako podložka sloužily kameny. Před šitím se kůže propichovala šídly.

Hřebíčky, příp. dřevěné floky, zatloukali ševci palicemi a kladívky, obrušovali je (také i kůži) pilníky, rašplemi nebo brusným kamenem a používali i kleště – štípací na vytahování hřebíčků nebo patentní na spojování nýtů. Předfinální úpravy se prováděly hladítky na vyhlazení kůže i na úpravu podrážek, na zdobení kůže se používala rádýlka. Hlazení kožených bot se provádělo také ševcovským voskem.

Pro zpevnění materiálu nebo při opravách obuvi používali ševci kovové podkůvky do podpatků pánských i dámských bot. Otvory na tkaničky se tvořily pomocí speciálního kování.

Modernějšími nástroji na výrobu obuvi jsou ševcovské šicí stroje.

*Mgr. Vojtěch Novák,
Muzeum dr. Aleše Hrdličky v Humpolci*

MUZEUM DR. ALEŠE HRDLIČKY V HUMPOLCI VÁS ZVE NA VÝSTAVU:

Výstavní sál na Dolním náměstí

Cesta do středověku zahájena!

18. květen je již mnoho let Mezinárodním dnem muzeí a humpolecké muzeum ho oslavilo otevřením nové výstavy pod názvem Expedice středověk. Je to interaktivní výstava, která návštěvníkům připomene doby dávno minulé. Po točitém schodišti vystoupá příchozí do prvního patra a uvidí husitský vůz, na kterém se může pomyslně převést do hlavního sálu. Ocitne se tak v rozporuplné době rytířských soubojů, počátků vzdělanosti, ale i temných hladomoren a těžkých trestů. Sálu dominuje kůň ve slavnostním postroji, z jehož hřbetu můžete shlédnout velké množství zajímavých exponátů. Svou pozornost a znalosti z této doby můžete prověřit formou několika kvízů, které výstavu doplňují. Přijďte se podívat a vše vyzkoušet!

Výstava bude otevřena ve výstavním sále muzea Dolním náměstí do 30. září.

Výstavní sál na Horním náměstí

Zdeněk Loudát **Úhel pohledu – obrazy olejem** **a akrylem**

29. 5. – 27. 6. 2021

Zdeněk Loudát je narozen v Humpolci, celý život žije na Vysočině v okolí Melechova. Inspiraci čerpá z přírody a životních postřehů, poslední dobou více popouští uzdu fantazii, citu a nahlíží různě na svět a život – proto úhel pohledu. Své postřehy a vjemy vkládá do obrazů.

Humpolec nezapomíná

František Vondráček	1931	90 LET *
Petr Adamec	1941	80 LET *
Jan Sluničko	1816 - 1894	205 LET *
Karel Havlíček Borovský	1821 - 1856	200 LET * A 165 LET †
Emerich Dítě	1841 - 1913	180 LET *
Františka Jindráčková	1859 - 1936	85 LET †
Gustav Mahler	1860 - 1911	110 LET †
Stanislav Doležal	1886 - 1945	135 LET *
František Fiala (Ferenc Futurista)	1891 - 1947	130 LET *
Vincenc Makovský	1900 - 1966	55 LET †
Milán Knobloch	1921 - 2020	100 LET *
Jiří Rychetský	1926 - 2012	95 LET *
Jan Zábrana	1931 - 1984	90 LET *
Petr Hrach	1941 - 2020	80 LET *
Ivan Martin Jirous	1944 - 2011	10 LET †

•••••
Seriál medailonků k připomenutí těchto i dalších výročí připravuje měsíčník Zálesí.
•••••

Znáte další významné osobnosti spjaté
s Humpolcem, jejichž kulaté
nebo půlkulaté výročí
* či † si letos připomínáme?
Napište nám
na mluvci@mesto-humpolec.cz.

V ČERVNU PŘIPOMENEME JMÉNO:

JAN ZÁBRANA

ČESKÝ BÁSNÍK, PROZAIK, ESEJISTA A PŘEKLADATEL

Matka Jana Zábrany, Jiřina Píchová, pocházela z Budíkova, kde byl její otec učitelem. Otec, Emanuel Zábrana, pocházel z Čejova. Oba vystudovali učitelský ústav a postupně

učili na umístěnky v několika okolních vesnicích. Po uzavření sňatku v roce 1931 oba dostali místo v Herálci, kde také v učitelském bytě žili. Zde se jim 4. 6. 1931 narodil syn Jan. V roce 1933 se Zábranovi přestěhovali do Humpolce, do nového bytu v prvním patře domu č.p. 247 v hostinci U Sládků na Dolním náměstí (nynější hotel Černý kůň) a nastoupili jako učitelé na pokusnou diferencovanou školu v Hálkově ulici. Později se Zábranovi rozhodli, že si postaví dům ve Vosmíkové ulici, který projektoval arch. Maršal. Do nového domu se stěhovali v roce 1940.

Jan chodil od první třídy „do houslí“, ale jeho hra neměla dlouhého trvání. K jeho méně oblíbeným školním předmětům patřila matematika, naopak vynikal v českém jazyce. Brzy se naučil psát na psacím stroji, který měli Zábranovi vypůjčený ze školy. Na něm vznikla také první Zábranova literární práce. Byl to román z exotického prostředí, ve kterém popisoval boj anglických vojsk proti Němcům. Za toto dílko také obdržel svůj první honorář, a to od přítele rodiny Emila Hrdličky, který si ho zakoupil asi za 3,- Kč. V době studia na humpoleckém gymnáziu hojně uveřejňoval své články a poezii ve studentském časopisu Výkvět. Podepisoval je mnohými zkratkami a přezdívkami: JZ, F.L.V., KID, Hogan, Sansnon.

Oba Zábranovi rodiče byli činní v Národně socialistické straně, za což byli po únoru 1948 perzekuováni. Bylo jim zakázáno učitelské povolání, matka musela ukončit práci v redakci Zálesí a místní knihovně,

otec začal pracovat jako malíř porcelánu v porcelánce v Okrouhlici.

V listopadu 1949 byla matka zatčena a uvězněna za špionáž a v únoru 1950 odsouzena

na 18 let. O rok později, v roce 1952, byl zatčen i otec a byl jim zkonfiskován majetek. Propuštění byli při amnestii v roce 1960. Od té doby žili v Praze.

To vše mělo vliv na další osud Jana Zábrany, který musel opustit dům v Humpolci. Po maturitě na gymnáziu nesměl nastoupit na filosofickou fakultu a tak zahájil studia na Katolické bohoslovecké fakultě UK v Praze.

V roce 1952, po absolvování čtyřech semestrů, musel fakultu opustit a pracoval jako pomocný dělník v Tatrovce Smíchov a Družstvu Smalt v Radotíně.

Od roku 1954 se začal věnovat literární práci jako překladatel. Zaměřil se zejména na ruskou, anglickou a americkou prózu a poezii. Svou vlastní tvorbu nemohl vydávat.

V roce 1963 se oženil s Marií Leskovjanovou a o rok později se jim narodila dcera Eva.

V roce 1965 Zábrana vydal svoji první sbírku básní Utkvělé černé ikony, o čtyři roky později vyšla jeho poslední báseň za jeho života. V následujících letech se začaly projevovat deprese, později onemocněl diabetem a v roce 1984 zemřel na rakovinu. Je pohřben v rodinném hrobě Poděbradech (do Poděbrad se přestěhovali jeho prarodiče po odchodu do penze).

Z jeho literární činnosti jsou nejvýznamnější básnické sbírky, deníky, eseje a úvahy, povídky a také detektivky, na nichž spolupracoval také s Josefem Škvoreckým. Velmi významná je jeho překladatelská činnost poezie a prózy z ruštiny a angličtiny.

*Dagmar Kluchová
Muzeum dr. Aleše Hrdličky*

Humpolecké léto

Akce

sobota 5. 6.

Zahajujeme Humpolecké léto — park Stromovka

pátek 11. 6. / 16:00—22:00

Platforma je opět tady — park Stromovka

pátek 11. 6.

Sportovně rekreační dopoledne pro seniory
u Střediska volného času

sobota 12. 6. — neděle 13. 6.

Šermíři na Orlíku: skupina Rotenburk
zřícenina hradu Orlík

každá sobota / 10:30—14:30

Sobotní brunch — rezervace na webu
www.platformahumpolec.cz — park Stromovka

každá sobota / 11:00

Dopolední divadlo pro rodiny s dětmi
www.platformahumpolec.cz — park Stromovka

středa 16. 6. / 20:00

Slam Poetry: stand-up poezie — park Stromovka

čtvrtek 17. 6. / 18:00—22:00

Hudba v parku: dva koncerty pod letním nebem
Mr. Lovv / jazz-fusion, **Mr. Moss** / electroswing
+ světové speciality na grilu — park Stromovka

sobota 19. 6. / 14:00—19:00

S kolem kolem Humpolce — Horní náměstí

neděle 20. 6. / 18:00

Promenádní koncert: Humpolecký Dixieland
Havlíčkovo náměstí

čtvrtek 24. 6. / 18:00—22:00

Hudba v parku: dva koncerty pod letním nebem
Michael To Castle / pop, **Le Plaisir** / jazz-šanson
+ světové speciality na grilu — park Stromovka

středa 30. 6. / 20:00

LIStOVÁNÍ: scénické čtení — park Stromovka

Výstavy

květen—prosinec 2021 / kdykoliv

Cesta epigramů KHB 2021

Vysočina včetně Humpolce

18. 5. — 30. 9. / dle otvírací doby

Expedice středověk

výstavní sál muzea na Dolním náměstí

29. 5. — 2. 1. / dle otvírací doby

Ruka na konci ramene — (Spolu)práce v českém
a slovenském umění — 8smička - zóna pro umění

29. 5. — 27. 6. / dle otvírací doby

Zdeněk Loudát: Úhel pohledu (obrazy olejem
a akrylem) — výstavní sál muzea na Horním náměstí

28. 6. — 2. 7. / dle otvírací doby

50. výročí založení kroužku železničních

modelářů: týden otevřených dveří — Středisko
volného času Humpolec

Letní hry a soutěže aneb Humpolec si hraje

1. 6. — 30. 9. / upřesnění na www.infohumpolec.cz

Geofun: hra, kterou svět neviděl
Humpolec

1. 6. — 30. 9. / upřesnění na www.infohumpolec.cz

Tripper: stopovací hra
Humpolec

5. 6. — 28. 9. / dle otvírací doby

Za skřítky do věže
věž kostela sv. Mikuláše

25. 6. — 31. 8. / upřesnění na www.infohumpolec.cz

Ježek v kleci v Humpolci
Humpolec

červen 2021

www.infohumpolec.cz
fb Humpolecké léto

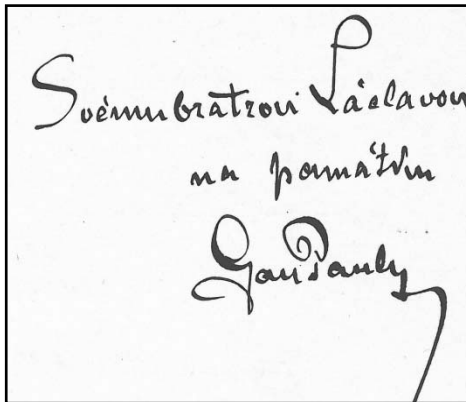
MSGR. JAN PAULY V ŽELIVĚ

Starobylý Želivský klášter hostil mnoho významných hostů a osobností a samotný Želiv a Želivsko bylo a je navštěvováno i pro své přírodní krásy. V roce 1923 zde jistě byl, pravděpodobně soukromě, i Msgr. Jan Pauly.

Kdo byl Msgr. Jan Pauly? Pauly byl pelhřimovským rodákem a pocházel z rodiny usazené v Pelhřimově v roce 1733, kdy sem z Prahy přišel právník Jan Pauly, aby se zde stal syndikem magistrátu tohoto královského města. Samotný rod původně pocházel z ostrova Murano u Benátek, odkud přišel prapředek Bartoloměj Pauly do Prahy, kde si zakoupil v roce 1622 dům na Starém Městě v lokalitě u sv. Linharta.

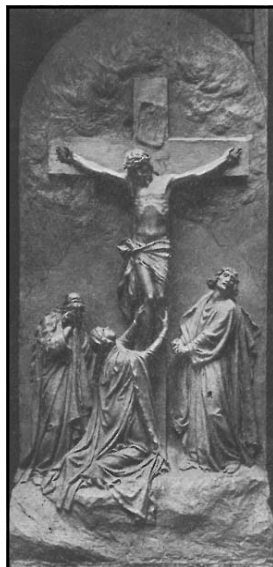
Budoucí prelát Jan Pauly byl synem Karla Paulyho a Františky roz. Krubnerové a narodil se 24. června 1869. Byl nejstarším synem a později mu přibyl ještě tři bratři a tři sestry. Po gymnáziu a bohosloveckých studiích byl vysvěcen na kněze. Působil jako kaplan ve Stříbře, Michly a od roku 1896 na Smíchově. Po smrti tamějšího faráře Tauše zde byl zvolen farářem. Roku 1918 byl jmenován arcibiskupským notářem, roku 1919 konsistorním radou a nesídelním kanovníkem ve Staré Boleslavi, roku 1920 byl ustanoven pražským vikářem a arcibiskupským školním inspektorem. V roce 1922 jej jmenoval papež svým tajným komořím a 1928 svým domácím prelátem a propůjčil mu privilegium apoštolského protonotáře s právem pontifikálií. V roce 1928, v rámci blížících se oslav milénia výročí smrti sv. Václava, povýšil arcibiskup

smíchovskou farnost při basilice sv. Václava na arciděkanství a Pauly se tak stal tamějším prvním arciděkanem. Byl také činný publikačně, vydavatelsky, organizačně i politicky.

Jubilejní sborník „Inful. prelát Msgr. Jan Pauly jeho život a jeho dílo“ vydaný v roce 1936 obsahuje i perem psané Paulyho věnování.

Byl znalcem, sběratelem a podporovatelem umění. Mimo jiné věnoval Pelhřimovu sochu sv. Václava (před zámek; 1931) a vitrážové okno na Křemešník (1936). Několik uměleckých děl zadal i humpoleckému rodákovi sochaři Čenku Vosmíkovi, který je i autorem reliéfu na Paulyho hrobce.

Autorem reliéfu „Smrt Kristova“, který je i na hrobce Msgr. Jana Paulyho, je humpolecký rodák Čeněk Vosmík.

Textová část pohlednice napsané 8. srpna 1923 v Želivě, kterou podepsal i Msgr. Jan Pauly.

STŘÍPKY Z DĚJIN HUMPOLECKA

V roce 1936 ke čtyřicetiletému Paulyho působení ve smíchovské farnosti uspořádal Fr. H. Žundálek jubilejní sborník pod názvem „Inful. prelát Msgr. Jan Pauly jeho život a jeho dílo“. Jedná se o soukromý a neprodejný tisk. Krom životopisu s mnoha fotografiemi je připojeno i velké množství gratulací a vyjádření od jeho obdivovatelů a známých. V mé sbírce se nachází jeden tento exemplář i s Paulyho věnováním „Svému bratrovi Václavovi na památku Jan Pauly“. Msgr. Jan Pauly zemřel 20. prosince 1944 v Zámukách, kde byl nacisty internován od roku 1942. Pohřben byl do

rodinné hrobky na Malvazinkách pod Vostmíkovým reliéfem.

Závěrem připojme zmínku o Paulyho návštěvě v Želivě. Dne 8. srpna 1923 byla v Želivě napsána a následně poslána pohlednice s vyobrazením kláštera na adresu „Pan Karel Valášek, Smíchov, Zbraslavská ul. čís. 36.“ Má pouze krátký text: „Vzpomínku a pozdrav zasílá Máňa Paulyová“.

Podpis připojil ještě jeden „Pauly“ a především „Kanovník, Msgr. Pauly“, kterému je věnován tento článek.

Vladimír Staněk

CO SE PSALO V ZÁLESÍ PŘED 90 LETY

Dnes počtvrté v řadě, a zatím naposled, připomínáme si na tomto místě 155. narozeniny Antonína Tomíčka jeho dvěma příběhy ze studií v Německém Brodě otištěnými ve 12. ročníku Zálesí v roce 1931.

V této souvislosti je na místě připomenout, že v době studií A. Tomíčka v letech 1878–1887 byla gymnázia vyhrazena pouze chlapcům. Teprve v roce 1890 začala v Praze výuka na prvním soukromém dívčím gymnáziu s maturitou v Čechách a v celé střední Evropě. Na vzniku gymnázia se zásadním způsobem podílela významná česká spisovatelka Eliška Krásnohorská. Dívčí program byl ale na rozdíl od osmiletého pro chlapce zhuštěn do pěti let. Sedm let po založení gymnázia se dívkám otevřely také dveře vysokých škol, kde do té doby mohli studovat jen muži.

Profesoři

Studenti jedné třídy druhým ročníkem počali tvořit také jaksi rodinu. Bývalo sice všude několik „bludných ovcí“, hochů, kteří se drživali stranou a účastnili se málo třídních pospolitostí. Zato hodně „dřelí“ a hleděli se povýšit nad ostatní. Pro některé ani mimoškolní svět jako by byl nebyl. Dělal jen to, co se žádalo, ale to důkladně. A zdá se, že ani profesoři z nich neměli radost. Oni sami také neměli radosti ze života; žili příliš pro sebe.

Ve třetí třídě měl snad každý z nás své „sousedské jméno“. Lasica, Čepička atd. Nebývalo to sousedské jméno vždy stálé. Nová příhoda dala nové jméno.

Profesor pro svůj předmět budí buď zálibu, nebo odpor a nechut. Zakusil jsem to sám, že odporný předmět stal se mi milý změnou profesora. Ovšem, v těch dobách stál profesor vysoko nad žákem a obyčejně bystrým okem hledal jen jeho slabiny, aby jich použil ke špatné známce. Ale již přibývalo profesorů

rozumnějších, kteří byli oblíbeni, i když klasifikovali přísně. Profesor N předcítával ke konci roku známky, které hodlá komu dáti. Ptával se, kdo si chce známku se svolením třídy ještě opravit. Svolení třídy odůvodňoval vysvětlením, že by nebylo spravedlivé, aby ten, kdo celý rok se učil a prospíval, měl stejnou známku s tím, kdo teprve poslední týden doháněl zanedbané. Stalo se, že žák, který měl dostati nedostatečnou, za pomoci skoro celé třídy po nějakých deseti dnech v hodinové zkoušce odpovídal výborně. Vidíte, povídal, teď znáte všecko výborně. Ale nemohu vám dáti více než dobrou a to jen tehdy, jestli nikdo nic nenamítá. Jinak musím napsati jen dostatečnou. Dostal tedy dobrou. Některý profesor nesnížil ani nezvýšil známku v běhu za žádnou cenu o více než o stupeň. A jiný z výborné dal třeba dostatečnou. Ovšem, z dostatečné výbornou nikdy, nejvýše chvalitebnou. Nahoru se jde vždy tíže, dolů se lehce seběhne. Od té doby instrukce změnily vše již vícekrát. Dobrému

profesorovi je nejlépe ponechat starou plnou vůli v učení i kvalifikaci. Ale co s těmi, kde je více dobré vůle než dobré schopnosti k povolání?

Želivší premonstráti, profesori německobrodského gymnasia, až na menší výjimky byli dobří učitelé a vychovatelé mládeže. Menší město se starými tradicemi bylo vhodným prostředím středoškolského studenstva. V horské kotlině na krásných březích Sázavy, na čerstvém horském vzduchu bylo tak útulně milo. Když Něm. Brod objíždím, vždycky si vzdychnu: „Ó, vrať se, mládi!“

Nádraží

Nádraží a dráha bylo pro mne něčím novým a nevidaným, co mne k sobě vábilo. Když jsem r. 1871 jako pětiletý klučik po čtvrt hodinové cestě s babičkou prvně uviděl jedoucí vlak, zůstali jsme státi daleko od něho, aby nás vítr nesmetl pod kola. Ale roku 1878 jsem se již vlaku nebál. Zeť mé bytné, staré paní Štrausové, byl strojvedoucím, a tak jsem myslel, že mám k pobytu na nádraží také jakési právo, zejména k mohutné nákladní „mašině“ „Mac Mahonu“, se kterou pan A. jezdil. Rád jsem přecházel po spleti kolejí za topírnou. Ale když jednou uvázl jsem podpatkem v koleji a viděl jsem, že zprava i zleva jede ke mne pošinující stroj, zoufale jsem trhl botou, až podpatek uletěl, a pádl jsem za hrozby řízeneců k nádražnímu parku. Od té doby jsem již mezi koleje nelezl. Zato zdržoval jsem se raději v čekárně třetí třídy, která byla zejména k večeru plná, jak cestujících, tak nádražního personálu. Bývalo tu veselo. Často zde někdo hrál na harmoniku a zpíval tehdy moderní píseň: „A když se vydaří v Čechách sedlák a v Čechách sedlák, nic ho tak nešlechtí jako dřevák, jako dřevák“. Líbilo se mi také pokračování: „Čím by se ti Němci honosili a honosili, kdyby ty cylindry nenosili a nenosili“. Na cylindry byli jsme, my, studenti, a všechna brodská omladina jako kati.

Nejsmutněji vypadala nádražní čekárna po večerním příjezdu smíšeného vlaku se čtvrtou třídou od Vídně. Vlak zde večer končil a teprve ráno jel dál do Čech. Tím vlakem vyvázeli z Vídně „lidské smetí“, velmi často nedobrovolně, šupem. Po podlaze čekárny

se rozložili v hadrech a na hadrech ženy s dětmi, lidé tělem i duchem sešlí, otrhaní, zpustlí, nejhorší velkoměstská spodina. A mezi nimi mnoho a mnoho Čechů, které nám vracela Vídeň po opotřebování. Šli tam za štěstím a takhle se vraceli. Tolik lidské bídy neviděl jsem nikdy pohromadě. Bídy tělesné i duševní. Nesnesl jsem také pohledu na ně. Stísněn, se srdcem sevřeným utíkal jsem z nádraží. Zato veselejší byl pohled na odpolední rychlík. Ukazovali mi jednu starého elegantního, vyholeného pana vrchního průvodčího vlaku, který prý po zahájení jízdy vyvolával stanici: „Deutschbrod – Německý lébíčec“. Za večera v záři barvených světel mezi kolejemi vypadalo nádraží krásně. Mezi těmi světly nejlépe jsem pozoroval, co lidských osudů a snah se kříží na nádraží. Pozorovati ten ruch a život na nádraží bylo vždy zajímavé. Co se tu míchalo zájmů! Ještě počátkem nynějšího století dalo se přibližně určit, kam kdo jede, zda k Čáslavi nebo k Chotěboři, k Jihlavě, ke Žďáru nebo k Humpolci. Prozrazovaly to dílem kroj, řeč, podoba, způsob jednání. Mísl se tu český živel s německým. Vrátný, Němec, pan N., byl Havlíčkových ctitelem, jako mnozí Němci z Brodska, z nichž jeden jako porotce v Kutné Hoře veřejně prohlásil: „Der Mensch hat recht“. *) Vrátný mi jednou vypravoval, že byl právě podomkem v hostinci ve Štokách, když pan Dederá odvážel z Brodu Havlíčka. „Jak u nás zastavil, hned jsem Havlíčka poznal a běžel s tou novinou v noci po známých. Za chvíli sbíhalo se k nám mnoho lidí, jen tak nutně oblečených. Mnozí snad ze zvědavosti, většina měla však v rukou klacky a ledaco. A sem tam někdo vykřikoval: „Havlíčka nedáme“. A tak se kočár nezdržoval a ujížděl k Jihlavě. Vzrušení bylo ve Štokách veliké. Ja, ja, ale co pár sběhlých lidí zmůže. – S kolegou Německým z Nového Města u Žďáru rádi jsme se nabízel, že pánovi, to jest strojvedoucímu A., doneseme večeri. V přítomí popojížděli jsme po nádraží tak dlouho, až jednou kolega neodolal a sáhl si na regulátor stroje, aby se „Mac Mahon rozjel. Rozjel se, ale vícekrát jsme k „mašině“ nesměli.

*) Ten člověk má pravdu

Jaroslav Machotka

PROCHÁZKA PO HUMPOLECKÉ ZICHPILI

ZICHPILSKÁ STAVENÍ V PRVNÍ POLOVINĚ 19. STOLETÍ A JEJICH VLASTNÍCI

Pod stavením čp. 349 nalezneme zděný dům **čp. 350**, jehož majitelem je uváděn v roce 1822 Václav Sacher. V době císařských otisků dům vlastní Jan Sehlak, rytíř. Podobně po polovině 19. století. V roce 1882 je jako majitelka uváděna Josefa Příborská, adresář z roku 1891 pak zmiňuje jako vlastníka Františka Příborského. V roce 1900 je vlastníkem František Loskot, v adresáři z roku 1914 pak Marie Kvášová. Tehdy zde není uváděna žádná živnost. Pod tímto zděným domem směrem ke hřbitovu stálo dřevěné stavení **čp. 351**. V roce 1822 není uvedeno jméno vlastníka. V době císařského otisků jím byl Antonín Hrůza, později po polovině 19. století je zde uváděn František Kuba. V soupisu majitelů z roku 1822 je uveden Ferdinand Hrdlička. Adresář z roku 1891 jmenuje jako vlastníka Konstantina Danička. V roce 1900 dům vlastní Františka Kociánová. Adresář z roku 1914 pak uvádí Jana Staňka, který při domu má zapsanu živnost obchodu s uhlím. Pod tímto původně dřevěným stavením nalezneme téměř poloviční dřevěné stavení **čp. 352**, které zadní stěnou přiléhalo k již zmiňovanému stavení čp. 341. Tato chaloupka patřila roku 1822 Josefu Loskotovi (od roku 1797). V době císařských otisků ji vlastnil Antonín Jirmus, který je uváděn jako majitel i po polovině 19. století. V roce 1822 je jako vlastník uvedena Vincencie Kasalová. Adresář z roku 1891 pak zmiňuje jako majitelku Františku Trnkovou. K této rodině se také dochoval příspěvek Adolfa Havelky o humpoleckých přezdívkách. Soukeník Trnka zřejmě kvůli vlivu manželky v rodině byl přezdíván „Kalhotka“. Rodina nejprve žila v Růžové ulici, pak se přestěhovala na Zichpil. Trnka se později živil jako polní hlídač. Soupis majitelů k roku 1900 již uvádí jako majitele Františka Hrobského,

adresář z roku 1914 pak Marii Hrobskou, živnost tehdy při domě připsána nebyla. Dalším stavením v řadě byl tentokrát zděný dům **čp. 353**. V roce 1822 jej vlastnil soukenický mistr Josef Ambrož (od roku 1821). V době císařských otisků byl majitelem jeho syn Florian Ambrož, podobně jako po polovině 19. století. I on se živil jako soukenický mistr. V roce 1882 je zmiňován jako majitel i s manželkou Anastázií. Je uváděn i adresářem z roku 1891. V soupisu majitelů z roku 1900 již ale figuruje Jan Prokůpek, podobně jako v adresáři z roku 1914. Tehdy se k domu připisuje i Prokůpkova malířská živnost. Také je zde zapsána živnost punčochářství Anastázie Šonkové. Dalším dřevěným stavením této delší řady ze zichpilské zástavby bylo čtvercové **čp. 354** s menším dvorem za ním. Roku 1822 byl jeho vlastníkem Jan Baštin (od roku 1818). V době císařských otisků je uváděn jako majitel Josef Němec, podobně i po polovině 19. století. V soupisu z roku 1822 je zmiňována jako majitelka Kateřina Němcová. V adresáři z roku 1891 je vlastníkem Kateřina Vastlová. Majitelem k roku 1900 je uváděn František Wiedrlechner, adresář z roku 1914 zmiňuje jako majitelku Marii Wiedrlechnerovou. Tehdy na domě není zapsána žádná živnost. K tomuto stavení přiléhalo další dřevěné stavení **čp. 355**. To vlastnil roku 1822 Lukáš Procházka (od roku 1819). V dobách císařských otisků byl majitelem Hynek Novák. Později po polovině 19. století František Ťoukal. František Ťoukálek je uváděn jako spolumajitel se svou manželkou Barborem i v roce 1882, společně s Annou Prokopovou. V adresáři z roku 1891 je pak jako vlastník uvedena Anastázie Ťoukálková. V roce 1900 dům vlastní Šimon Schneider, stejně jako v roce 1914, kdy je zapsán v adresáři. Zapsanu zde

Z HUMPOLECKÉHO PRŮVODCE HISTORIÍ

má i živnost obchodu s plodinami. V druhé polovině 20. století se stavení nazývalo podle majitelky Dibelkovo. Jeho demolice proběhla v roce 1958.

Pod tímto stavením se původně nacházelo dřevěné rohové stavení čp. 356 se dvorkem a chlévem. Ten přilhal ke dřevěným stavením čp. 363 a 364. V roce 1822 byl jeho vlastníkem Václav Marek (od roku 1789). V době císařského otisku v protokolech není uváděno dřevěné stavení, ale k němu příslušný masný krám, který náleží Matěji

Komrsovi. Později je to obdobné. Po roce 1882 již stavení čp. 356 není uvedeno, ale Kamarýtova kronika nám k němu dochovala zprávu z 10. března 1850: „...na Zichpili. Vyšel oheň proti evangelické škole, u Matuš[ě] Komrsa vulgo Ciprian[a], řezník[a], o jedennáctý hodině před polednem, právě v neděli, když byli lidi v kostele. Z evangelického kostela bez čepic a klobouků muž[ů] ský utíkali domů a katolíci též, ale že to bylo ve dne, tak se sběhlo množ[st]ví lidu, tak neshořely jen dva domky toho Komrsa

zleva stavení čp. 350, 351, 352, 353

navazuje vlevo stavení čp. 354, vedle čp. 355

a Františka Příborského, truhláře, a evangelická škola s farou, na té již střecha chytla, ale lid[é] byl[i] na půdě, tak ty šáry se šindelem, které chyt[li] y, najednou dolů srazili a tu se zabránilo dalšímu ohni. Jak oheň vyšel nejní nikomu známo, chlév počal nejdřív hořet.“ Stavení není zaznamenáno ani na plánu města z ledna 1876. Napravo od tohoto dřevěného stavení směrem ke hřbitovu stála zděná evangelická fara pod čp. 357. Tak je uváděna i v roce 1822. Již od svých počátků chtěl zdejší evangelický sbor vybudovat vedle své modlitebny i faru a školu. Po dostavění modlitebny a fary ale probíhala školní výuka v domě Jakuba Příborského. S příchodem třetího evangelického faráře Josefa Krejčího do Humpolce začala se pomalu realizovat myšlenka školní budovy. Od roku 1798 se začalo se shromažďováním materiálu

a finanční podpory. Roku 1801 se začalo se stavbou, které byla dovedena „pod střechem“, ale nebyly finanční prostředky pro dokončení. Dalšího roku byla stavba přes obtíže dostavěna. Učit se v této škole začalo ale až roku 1810, protože probíhající napoleonské války a špatná finanční situace evangelického sboru zatížena úroky z proběhlé stavby nedovolovaly sboru platit vyučujícího. Stal se jím nakrátko Václav Procházka. Po něm pak Šebestián Dubský, vysloužilý dělostřelec, který složil předepsané zkoušky a vykonával úřad k všeobecné spokojenosti až do své smrti roku 1822. Po něm učitelský úřad převzal až do roku 1847 Pavel Slezák, původem z Bukoviny. V době císařských otisků je v soupisu vlastníků fary a školy uveden Kašpar Krzík. Po něm zde roku 1847 nastoupil jako učitel Jan Sluníčko, původem z Prahy. Protože prostory školy

vedle fary stálo stavení čp. 356

nevyhovovaly ani zázemí učitele, ani vyučování dětí, byla v září 1848 přesunuta do domu Filipa Vondrejse čp. 186. Odtud pak do nově postavených budov pro účely evangelické církve na Českém městě. Po polovině 19. století tak najdeme jako majitele domu Antonína Jirmuse, který se zde společně se synem živil soustružnictvím. Jako majitele nám ho uvádí soupis z roku 1882 i adresář z roku 1891, který připomíná jeho živnost. V tomto domě označeném později dvojčíslím čp. 357/470

se také narodil do rodiny koláře 14. dubna 1860 sochař Čeněk Vosmík, jehož pamětní desku můžeme najít nedaleko rodného domu. K roku 1900 není uváděn majitel domu, ale adresář z roku 1914 zmiňuje jako vlastníka Augustinu Štěrbovou. Živnost tehdy k domu připsána není.

(pokračování příště)

Mgr. Zdeněk Škrabánek

původní podoba evangelické fary čp. 357

ČESNEK MEDVĚDÍ (ALLIUM URSINUM)

Nejen úžasnou chutí ale především léčivými účinky nás očaruje další divoký plod přírody, který si v čerstvé podobě může dopřát pouze na jaře.

V období dubna a května je v nejlepší formě bylina s názvem medvědí česnek. Typická česneková vůně a chuť rostliny vám dá jistotu, že si ji nespletete s žádnou jinou podobně vypadající. Záměna na první pohled by mohla být jen s konvalinkou, která má však kromě jiné vůně i tužší listy. Medvědí česnek má strukturu a konzistenci jemnější a křehčí. Rostlinka vypadá dosti nevýrazně až do té doby, než začne kvést. Pak je tento voňavý bílý koberec i z dálky nepřehlédnutelný. Tento pohled, nás podle klimatu kde roste, může očarovat od poloviny května až téměř do konce června. S rozkvětem už ale životabudící rostlina ztrácí svou sílu a odchází i množství léčivých účinků. Nejlepším měsícem pro sběr

a využití blahodárných silic této rostlinky je tedy duben.

Jednou z účinných látek, kterou medvědí česnek ukrývá, stejně jako klasický česnek či cibule, je silně antibakteriální allicin. Ten pomůže při chřipce, nachlazení, při respiračních problémech, angínách, mírní tuberkulózu, potírá stafylokoky a streptokoky. Díky vysokému obsahu vitamínu C pak předchází vzniku oparů, podporuje hojení ran, pomáhá nás chránit před celou řadou nepříjemných jevů, které způsobují kvasinkové infekce. Prospěšný je i u osob s vysokým krevním tlakem, zanesenými cévami, akutním a chronickým průjmem, pomáhá ale naopak i při zácpě, doprovázené křečemi v podbříšku a v neposlední řadě konzumace rostliny čistí pleť. Allicin je bohužel sloučeninou, která je nestálá, což znamená, že bychom medvědí česnek měli užívat pravidelně.

Pokud máte v plánu uplatnit léčivé účinky této bylinky nejen na jaře, musíme si medvědí česnek nasušit, zamrazit, odšťavnit, anebo zpracovat jako pesto.

Na Humpolecku ho najdeme na mnoha místech. Lemuje dosti často koryta potoků nebo říček, zastíněné a promokřené louky i listnaté lesy. V hojné míře roste například kolem potůčku v Mladých Bříštích.

Trochu jsme pátrali, jak je to s názvem rostlinky a co má společného s medvědí. Jednoznačné to ale není. Říká se, že medvědí česnek získal svůj přídomek proto, že medvědi, kteří se po zimním spánku potřebují posilnit a zároveň pročistit, jsou prý schopni za zelenými voňavými listy putovat i desítky kilometrů. Druhá teorie praví,

že toto pojmenování vzniklo již u starých Slovanů, kteří tvrdili, že dodává lidem medvědí sílu. Ať je to tak či tak, medvědí česnek je chutný a úžasný jak pro nás tak pro medvědy.

V kuchyni se hodí všude tam, kde bychom použili klasický česnek. Rostlinu využijeme celou, jak listy, tak i květy. Tradičně dochutí i ozdobí různé pomazánky, je vynikající do polévek, omáček, můžeme spařit listy a dále upravit jako špenát i v kombinaci s jinou rostlinou, například kopřivami. Když budeme chtít jen rychlou svačinku, hrst nasekaného medvědího česneku chuťově pozvedne i chleba s máslem nebo žervé.

Připravili Linda a Martin Sýkorovi

MEDVĚDOČESNEKOVÁ POMAZÁNKA

Ingredience:

2 hrsti medvědího česneku
2 vejce natvrdo
250 g měkkého tvarohu
2 lžičky změkklého másla

1 lžička hořčice
1 menší cibulka
sůl, pepř, pálivá červená paprika

Postup:

Vejce pokrájíme nadrobno nebo nastrouháme na hrubším struhadle a utřeme s máslem do hladké hmoty, přidáme všechny další ingredience včetně omytého a nadrobno nakrájeného medvědího česneku. Vše důkladně smícháme. Pomazánku vychladíme a podáváme s pečivem. Není nic jednoduššího.

Na zdraví a dobrou chuť.

Z KUCHAROVA RECEPTÁŘE ANEB DROBEČKY Z TÁBOROVÉ KUCHYNĚ II

Kulinárním tématům se na stránkách Zálesí pravidelně věnují naši skautští kamarádi, Linda a Martin Sýkorovi, a u jejich již tak zajímavých článků obvykle nechybí ani výborný recept. Už delší dobu ve mně zrálo rozhodnutí vlézt Lindě a Martinovi tak trochu do zelí, nadzvednout pokličky na našich táborových hrncích a nechat čtenáře pod ně nahlédnout. Červnové Zálesí je pro tento účel ideální, neboť zahraniční dovolené letos příliš v kurzu nebudou, a na nejedny prarodiče tak čeká starost o hejno vnoučat „na prázdninách“. Jednoduchý a vyzkoušený recept se proto může hodit.

Grenadýrmarš

Grenadýrmarš, neboli granátnický pochod, dokázal nakrmit armádu již za Rakouska-Uherska. Je levný, rychlý, nenáročný a hlavně chutný; není divu, že si v upravené podobě našel cestu i do naší skautské kuchyně. Pro padesát strážníků si připravíme 1 kg oloupané cibule, 3 kg oloupaných brambor, 2 kg těstovin (farfalle či fusilli), 2 kg kysaného zelí, 1 kg uzeného masa,

0,5 kg slaniny, kostku sádla, bobkový list, drcený kmín, nové koření, pepř celý a sůl. Nejprve dáme vařit do jednoho dvacetilitrového hrnce vodu na těstoviny a do druhého dvacetilitrového hrnce vodu na brambory. Brambory nakrájíme na silnější plátky a necháme je uvařit v osolené vodě téměř doměkka (tento moment je třeba pohlídat, brambory se nesmí rozpadat). Mezitím nakrájíme cibuli na tenké proužky, slaninu a uzené maso pokrájíme na drobné kostičky. V padesátilitrovém hrnci rozehrějeme sádlo, přidáme slaninu a po chvíli i uzené maso a necháme je pěkně do zlatova vyškvářit. Na tento základ vložíme cibuli, přisypeme drcený kmín, několik bobkových listů, hrstičku celého pepře, pár kuliček nového koření a usilovně mícháme, dokud cibulka nezesklovatí. Poté k ní přidáme vodu propláchnuté kysané zelí a za častého promíchání na tuku podusíme. Mezitím by se měla začít vařit voda na těstoviny; osolíme ji, zkontrolujeme, zda brambory v sousedním hrnci měknou, a pokud ano, dáme

vařit i těstoviny. Ani ty bychom neměli rozvařit. Hotové brambory a těstoviny sceďíme, vsypeme je do velkého hrnce k podušenému zelí a vše opepříme čerstvě mletým pepřem. Nyní přichází na řadu nejsilnější kuchtík a největší vařečka, protože obsah hrnce je třeba důkladně, avšak opatrně promíchat. Tím je vařeno a rádce dne může zapískat nástup na večeri.

Chicken days

Pondělkům a úterkům se v táborové kuchyni přezdívá „Chicken days“. To si kuchař v pondělí ráno přivstane, a ještě před otevření hodinou nervózně podupává před řeznictvím, kde je objednáno šestnáct celých chlazených kuřat. Poté se závodním tempem – s kuřaty v termoboxu – řítí nazpátek, aby se kuřata v kuchyni co nejdříve rozbourala na horní a spodní stehýnka, prsa a skelety. Stehýnka se ještě ten den upečou k obědu, prsa se uloží do lednice na druhý den (to bývá k obědu buď kung-pao s rýží, anebo pečené špízy se štouchanými brambory) a ze skeletů se v padesátilitrovém hrnci uvaří voňavý, silný vývar. Z poloviny vývaru vykouzlíme polévku plnou zeleninky, nudlí a obraného kuřecího masíčka (to je naráz zájemců o pomoc v kuchyni!), druhá polovina vývaru se dá do potůčku rychle vychladit a poslouží jako základ pro večerní kuchařskou kreaci. Tou bývá buď pravé italské risotto, anebo dršťková polévka z hlívy ústříčné. Recept na ni vám rád prozradím.

Dršťková polévka z hlívy ústříčné

Pro padesát strážníků budeme potřebovat dvě kostky sádla, 1 kg hladké mouky, 4 kg hlívy ústříčné, 1 kg mrkve, 0,5 kg kořenové petržele, 0,5 kg celeru, 0,3 kg oloupaného česneku, sladkou mletou papriku, bobkový list, drcený kmín, nové koření, pepř celý, majoránku, sůl a již zmiňovaný kuřecí vývar. Nejprve si připravíme hlívu – opláchneme ji a nakrájíme na nudličky po směru růstu lupenů. Hlíva tak bude připomínat skutečné dršťky. Kořenovou zeleninu oloupeme a nastrouháme na hrubém struhadle, oloupaný česnek nastrouháme na jemném struhadle nebo prolisujeme. V třicetilitrovém hrnci rozehřejeme sádlo, přidáme hladkou mouku a za stálého míchání připravíme řidší růžovou jíšku. Hrncem odstavíme z plotny a v horké jíšce krátce rozmícháme mletou sladkou papriku, která tak získá na barvě i vůni a nepřipalí se. Spolu

s paprikou přidáme i zbylé koření kromě majoránky. Jíšku poté zalijeme vývarem a balónovou metlou ji pečlivě rozmícháme. Hrncem vrátíme na plotnu a jíšku za neustálého míchání, aby se nepřipálila, necháme provařit do zhoustnutí. Do základu polévky vložíme nastrouhanou kořenovou zeleninu, pokrájenou hlívu, po nějaké chvíli i česnek a vše necháme krátce povařit. Na závěr polévku dochutíme majoránkou rozemnutou v dlaních a podle chuti přisolíme – pozor, osolený byl již kuřecí vývar. Podáváme s chlebem.

Závěrem

Závěrem je třeba připomenout, že všechna táborová jídla se musí vařit s láskou, kořenit radostí a solit smíchem a legrací. Jen tehdy je výsledek zaručen a spokojeni jsou jak strážníci, tak i kuchaři. Dobrou chuť a hezké prázdniny!

Tomáš Horký – Horymír

TALENTOVÉ ZKOUŠKY DO TANEČNÍHO, VÝTVARNÉHO A LITERÁRNĚ DRAMATICKÉHO OBORU PRO ŠKOLNÍ ROK 2021/2022

ZÁJEMCI O STUDIUM SE PŘIHLAŠUJÍ – PODÁVAJÍ PŘIHLÁŠKY VÝHRADNĚ
ELEKTRONICKY DO SYSTÉMU IZUŠ.

PODÁVÁNÍ PŘIHLÁŠEK NA ŠKOLNÍ ROK 2021/2022 JE MOŽNÉ POUZE
DO 31. KVĚTNA 2021. PŘIHLÁŠKY PODANÉ PO TERMÍNU SE BUDOU ŘEŠIT
INDIVIDUÁLNĚ, DLE VOLNÝCH MÍST V OBORU.

**TALENTOVÉ ZKOUŠKY DO TANEČNÍHO OBORU BUDOU
V PONDĚLÍ 31. 5. 2021.**

**ZÁKONNÍ ZÁSTUPCI VYBRANÝCH ŽÁKŮ BUDOU K TALENTOVÉ ZKOUŠCE
POZVáni TELEFONICKY.** PRO VÝBĚR JE ROZHODUJÍCÍ DATUM PODÁNÍ
PŘIHLÁŠKY A VOLNÉ KAPACITY STUDIJNÍHO ZAMĚŘENÍ.

V PŘÍPADĚ DOTAZŮ VOLEJTE ZÁSTUPKYNĚ ŘEDITELE
MGA. DITU URBÁNKOVOU ČELEDOVOU – 723 024 108.

**TALENTOVÉ ZKOUŠKY DO VÝTVARNÉHO A LITERÁRNĚ DRAMATICKÉHO
OBORU SI ŘEŠÍ VYUČUJÍCÍ OBORŮ NA ZÁKLADĚ PODANÝCH PŘIHLÁŠEK
ELEKTRONICKY DO SYSTÉMU IZUŠ.**

V PŘÍPADĚ DOTAZŮ VOLEJTE VYUČUJÍCÍ OBORŮ
PANÍ UČITELKU MORAVCOVOU – VO NEBO PANÍ UČITELKU BRABCOVOU – LDO.
KONTAKTY JSOU UVEDENY NA STRÁNKÁCH ŠKOLY.

KDYŽ JE KRAJ PARTNEREM OBCÍ

Po celou dobu existence Kraje Vysočina má jeho vedení snahu pomoci v rámci svých možností obcím napříč celým regionem s financováním rozvojových projektů i volnočasových aktivit. Vedení kraje si uvědomuje, že právě obce a jejich aktivní obyvatelé dělají kraj krajem a že především vzájemná spolupráce vede k rozvoji a kvalitnímu životu na Vysočině. Proto se kraj snaží svou dotační politiku ke všem partnerům nastavit pokud možno velkorose a štedře.

Ze statistik vyplývá, že od roku 2011 pomohl Kraj Vysočina obcím a městům na svém území částkou vyšší než tři miliardy korun. Jen loni rozdělil v rámci své dotační politiky municipalitám téměř půl miliardy korun, kterou uvolnil ze svých vlastních účtů. Zhruba 200 miliónů z této částky bylo rozděleno mezi města a obce prostřednictvím Fondu Vysočiny.

V letošním roce je vedení kraje připraveno prostřednictvím Fondu Vysočiny rozdělit v rámci 29 programů prozatím více než 264 miliónů korun. Z toho v 16 programech jsou oprávněnými žadateli i obce, celkem mohou získat z tohoto dotačního zdroje až 215 miliónů korun. Zatímco některé dotační tituly jsou obcím šity přímo na míru – například program Venkovské služby, kde letos rozdělíme 7 miliónů korun, Obnova venkova Vysočiny s připravenými 70 milióny korun nebo Stavby ve vodním hospodářství s částkou 76 miliónů korun, v jiných programech jsou obce okrajovými žadateli a většinu projektů předkládá jiný typ žadatelů, například neziskové organizace, které však své aktivity také směřují ke

zlepšení života v konkrétních spádových oblastech měst a obcí. Zásadním partnerem je Kraj Vysočina historicky pro sbory dobrovolných hasičů. V letošním roce mezi ně rozdělí 27,8 miliónu korun – na akceschopnost, prevenci ale i na pořízení nového vozového parku.

Pro úplnost je třeba ještě zmínit, že Kraj Vysočina je partnerem obcí nejen po finanční stránce. Kraj má ve svém vlastnictví 4,5 tisíce kilometrů komunikací II. a III. třídy. Páteří silniční síť kraje je přirozeně součástí městských okruhů i průtahů obcí. Kraj se tuto infrastrukturu snaží udržovat, rozšiřovat, modernizovat a také zvyšovat její bezpečnost. Letos v rozsahu více než dvě miliardy korun. Mezi dalšími službami, které jsou zajišťovány pro občany regionu, je provozování zdravotnické záchranné služby, pěti krajských nemocnic, sítě většiny středních škol a středních odborných škol. Kraj objednává dotovanou základní dopravní obslužnost, na kterou jen v letošním roce přispěje částkou vyšší než jedna miliarda korun... a když se v obci i ve městě lidem dobře žije, je pravděpodobné, že uspěje v nějaké zajímavé soutěži, kde výhra může představovat nejen vítanou publicitu nebo zvýšený zájem turistů, ale i zvýšení příjmů v obci v podobě finanční odměny. Letos Kraj Vysočina vyhlásil soutěž Rok života v obcích Kraje Vysočina, kde si mezi sebou vítězně obce rozdělí celkem 20 tisíc korun. A o těchto skvělých místech pro život budu psát příště.

*Vítězslav Schrek
hejtmán Kraje Vysočina*

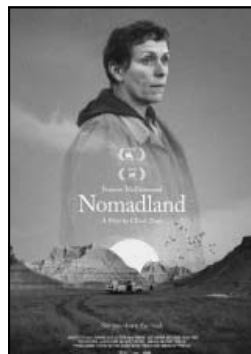

POZVÁNKA DO KINA

FILMOVÝ TIP: ZEMĚ NOMÁDŮ

Máme pro vás připravené neokázalé drama.

Přívětivý film s nesmírnou duší, **ZEMĚ NOMÁDŮ** režisérky **Chloé Zhao** je citlivě vystavěn kolem postavy ovdovělé šedesát-nice Fern (úchvatná Frances McDormand), nalézající životní sílu v cestování napříč Amerikou ve svém příbytku, bílé dodávce, a kolem četných setkání s podobně naladěnými novodobými „kočovníky“. Film roku 2021, získal 3 Oscary (nejlepší film, herečka, režie).

Sledujte stránky www.infohumpolec.cz

Najdete zde program na celý měsíc, odkazy a podrobnější informace.

V dopoledních projekcích nabídneme vybrané filmové novinky s ohledem na starší věkovou kategorii. Představení se budou konat vždy třetí středu v měsíci, v čase od 9:30. Projekce jsou určeny nejen pro seniory za snížené vstupné 60 Kč.

I na malé diváky se těšíme. Z filmové nabídky pro děti bude rovněž z čeho vybírat.

Krásné filmové léto!

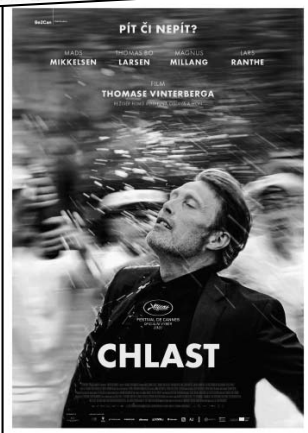
Milan Žáček, Kino Humpolec

FILMOVÁ NADÍLKA MĚSÍCE ČERVNA:

POZVÁNKA DO KINA

STOLNÍ TENIS

Vážení příznivci a ostatní přátelé TJ Jiskry Humpolec. Doba, ve které nyní žijeme, je opravdu podivná a nemám na mysli jen nás sportovce, ale samozřejmě všechny lidi po celém světě. Máme tady situaci, se kterou jsme se ještě nikdy nesetkali a už více než rok se potýkáme s různými omezeními, jež nám ztrpčují život. V době, kdy píšu tento článek, je už světlo na konci covidového tunelu vidět a mám opravdu velkou radost, že se vše pomalu ale jistě vrací do normálu. Milí čtenáři, v květnovém čísle měsíčníku Zálesí jsme výlet do historie našeho oddílu skončili kolem roku 1960, a tak tedy navážeme a zmíníme hráče, kteří se v této době našemu sportu v Humpolci věnovali.

V roce 1960 sehrálo družstvo TJ Jiskra Humpolec ve složení Jaroš, Havel, Dmytruk, Trnková a Šourková neúspěšné kvalifikační utkání o postup do krajského Jihočeského přeboru, hrálo se ve Žďáře nad Sázavou. Zde se také patří objasnit, proč jsem jmenoval 6 hráčů. V letech 1957–1962 se hrála soutěžní utkání ve smíšeném obsazení 4 muži + 2 ženy. Za Jiskru Humpolec startovali v té době hráči: F. Křenek, J. Havel, B. Jaroš, Z. Sýkora, J. Pavlík a hráčky: M. Trnková, J. Šourková, K. Horká, M. Himelová a Vránová. V důsledku nedostatku finančních prostředků a nevhodných hracích podmínek došlo k dočasnému útlumu činnosti oddílu.

Ke znovuzrození aktivní činnosti oddílu přispěl příchod několika nových hráčů – S. Vítka (návrat z vojenské služby), V. Limburského, F. Víka, K. Sedláčka, J. Roubíčka

a J. Nováka v letech 1970–1971. V roce 1972 vzniklo pod vedením J. Havla družstvo žáků ročníku narození 1961–1963 ve složení: J. Havel (vedoucí), J. Dušátko, V. Dušátko, V. Fiala, J. Fiala, V. Jenč, L. Capák, J. Maršík a Komrs. Tito žáci pravidelně a poctivě trénovali a následně sehráli několik přátelských utkání s okolními družstvy dospělých.

V té době vznikla střediska stolního tenisu v několika okolních obcích: Plačkov – J. Moravec, M. Jakoubek, J. Poulíček, L. Vrána; Vystrkov – J. Dvořák, S. Dvořák, M. Hejsek, F. Jež, Vratislavský, Čiháková; Jiřice – J. Brom, Cihlář, Svoboda a další; Želiv – pod vedením pana Hrobského; Speřice – pod vedením pana Vojkůvky.

Několik z výše uvedených žáků Jiskry Humpolec se později úspěšně uplatnilo v družstvech dospělých: J. Dušátko, V. Fiala, J. Fiala, V. Jenč, M. Čech, P. Jinoch. V. Dušátko přestoupil v roce 1976 do Prahy – Nuslí a v téže roce jsem přestoupil z Plačkova do Jiskry Humpolec i já.

Protože se v mnoha případech nezachovaly dostatečné písemné podklady, ze kterých by bylo možné čerpat historicky přesná fakta, bylo nutné vycházet i ze vzpomínek aktérů. To vše ve snaze poskytnout určitou představu o dění kolem humpoleckého stolního tenisu a jeho aktivitách.

V příštím příspěvku se už budeme zabývat současnou situací ve stolním tenise v TJ J. Humpolec, takže za měsíc na stránkách Zálesí na viděnou.

Josef Poulíček

VZPOMÍNKA A PODĚKOVÁNÍ HANCE AUGUSTOVÉ

Dne 7. května jsme se rozloučili s naší kolegyní paní učitelkou Hankou Augustovou. Zemřela 4. května ve věku nedožitých 61 let. Do naší umělecké školy nastoupila v září roku 2002. Vyučovala hru na klavír a řadu let byla také výbornou a oblíbenou korepetitorkou žáků hudebního oboru.

Tímto bych rád poděkoval – za sebe i celý kolektiv a dlouhé řady studentů naší školy – za krásnou práci, spolehlivost, profesionalitu, neochvějnou radost a aktivní činnost v rámci kulturních akcí v našem městě a jeho okolí.

Josef Jirků, ředitelství ZUŠ G. Mahlera Humpolec

Když se Hanka Augustová přistěhovala do Humpolce, netrvalo dlouho a intenzivně se zapojila do našeho ochotnického divadelního souboru. Hráli jsme tehdy Svěťáky a Hanka zazářila v jedné z hlavních rolí. Strhla na sebe velkou pozornost a povzbuzování z publika ji nabíjelo větší a větší energií. Postupně se zapojila do souboru nejen jako herečka, ale i jako režisérka. Nelze zapomenout na jejího Hejkala v Doktorské pohádce, na paní kněžnu v Lucerně, na Plajznerku v Dalskabátech, režírovala Tylova Strakonického dudáka, Podhorský penzion, Brouka v hlavě, Prázdniny snů a vzpomínáme i na řadu dalších rolí a úspěšných režii. Hudební nadání – to byla další tvář Hanky. Pro soubor připravila a nastudovala řadu představení, která hýřila písničkami, krátkými scénkami, humorem a dobrou náladou, takže naši diváci odcházeli z divadla

s úsměvem. Jednou se ocitla i v opačné roli, když ji obsadila do absolventského představení studentka JAMU, takže okusila i brněnská prkna, která znamenají svět. Poslední představení, které chtěla Hanka připravit v souvislosti s otevřením nového kulturního stánku byli Stroupežnického Naši furianti. Dokonce už bylo i několik prvních zkoušek, avšak epidemie Covidu a Hančina nemoc už dokončení rozdělané práce neumožnila.

Hani, budeš nám moc chybět, ale vzpomínka na tebe bude vždy spojená s úsměvem a optimismem.

Ilona Kostřicová, za DSJH

Hanka Augustová převzala dirigentskou taktovku pěveckého sboru Čech a Lech na podzim roku 2002. Od té doby se díky ní úroveň sborového zpěvu zvedla. Zároveň také přišla s novými, neotřelými nápady, jak přiblížit sborové zpívání k posluchačům. Předala nám spoustu energie a byla skvělým dirigentem.

Její neúnavná práce, perfektní hudební zkušenosti korepetitora, učitele zpěvu a její klavírní doprovod nám budou velmi chybět.

Drahomíra Bendlová, za PS Čech a Lech

BLAHOPŘÁNÍ

V pondělí 10. května 2021 oslavila nejstarší občanka Petrovic paní **Marie Krčilová** své krásné 93. narozeniny. Předseda OV přinesl paní Marii malý dárek a kytičku s přáním pevného zdraví a mnoho dalších veselých let. Místní rozhlas nebyl v té době v provozu, a tak bylo domluveno, že se oslavenkyni zahraje dodatečně, až bude komplikace odstraněna.

Josef Bloudek, předseda OV Petrovice

VZPOMÍNÁME

*Život s tebou byl krásný,
měl jsi nás všechny rád,
S láskou a vděčností budeme vzpomínat.*

Dne 5. června uplyne 25 let, kdy nás navždy opustil pan **František Bělohlávek** z Vilémova.

S láskou stále vzpomínají dcery Alena a Zdena s rodinami

*Čas ubíhá a nevrací, co vzal.
Jen vzpomínky v srdci zůstávají.*

Dne 2. 5. 2021 uplynulo 10 let, kdy nás navždy opustil milovaný tatínek a manžel **Petr Brůna**.

S láskou stále vzpomínají manželka Radka a děti

ÚMRTÍ

Jaroslava Štěpánová z Krasoňova	*25.4.1936	† 13.4.2021
JUDr. Ing. Jan Váňa z Humpolce	*6.9.1942	† 15.4.2021
Marie Jarošová z Humpolce	*10.6.1942	† 15.4.2021
Růžena Šavlová z Humpolce	*21.10.1935	† 16.4.2021
Marie Haltrová z Mikulášova	*14.7.1933	† 18.4.2021
František Jiřík z Humpolce	*3.11.1958	† 22.4.2021
Josef Strejček z Humpolce	*14.2.1942	† 22.4.2021
Jiřina Pánková z Humpolce	*17.1.1946	† 1.5.2021
Hana Augustová z Humpolce	*6.10.1960	† 4.5.2021
Martin Hrabal z Humpolce	*23.2.1941	† 6.5.2021
Anna Kalinová z Kalhova	*14.4.1948	† 7.5.2021
Marie Svobodová z Humpolce	*5.12.1950	† 8.5.2021
Vlasta Křenková z Humpolce	*6.2.1933	† 10.5.2021
Miroslav Kaman z Lipnice nad Sázavou	*19.3.1946	† 12.5.2021

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

NOVÁ ŠKODA FABIA a OCTAVIA
nyňí s cenovou vřhovou 80.000,- Kř

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

Humpolec, tel.: 565 502 411
Pelřřimov, tel.: 565 333 671
Havlřřkřv Brod, tel.: 569 408 011
prodej@auto-racek.cz

AUTO RACEK[®]
www.auto-racek.cz